

LÓTUSZ

EGY SZERELMI
TÖRTÉNET

JENNIFER HARTMANN

PASSION
VALOGATÁS

A világ számára az a kisfiú volt, aki július negyedikén tűnt el. Azonban Sydney Neville számára ez a fiú az egész világot jelentette. Az ő szíve örökre megváltozott legjobb barátja eltűnése után.

Huszonkét évvel később Sydney nem is reméli, hogy Oliver Lynch valaha is visszatér. A fiú, akit évtizedeken át tartottak fogva egy pincében, most mégis felbukkan, ám a való világ merőben szokatlan számára. De életben van. És bármennyire is megváltozott, Oliver és Sydney még mindig érzik a köztük lévő régi kapcsot.

Azonban ahogy újjászületett barátságuk valami mássá alakul át, Sydney és Oliver rádöbben, hogy lelkük még mindig sérült, és fájdalmas igazságok tolatkodnak közéjük. A falak, melyeket Sydney a fiú eltűnése után húzott maga köré, nem akarnak leomlani, és ahogy Oliver kutat eltűnt emlékei után, ráébred, hogy a rémálomnak még koránt sincs vége.

Így, hogy semmi nem az, aminek látszik, vajon ebben a sötét világban szárba szökkenhet még a szerelem?

18+

JENNIFER HARTMANN

Észak-Illinoisban él férjével, Jake-kel, és három gyermekükkel. Amikor épp nem fájdalmas szerelmi történeteket ír, akkor valószínűleg fájdalmas szerelmi történeteken gondolkodik. Imád utazni, biciklizni, vagy épp újranézni a Buffy, a vámpírok réme című sorozatot, és nagyon szereti a napnak azt a részét, amikor a kávé helyébe a bor lép. Remek szócikkeket gyárt, és a hétköznapi helyzetekben is megtalálja a humort.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jenniferhartmannauthor.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Egyike azoknak a történeteknek, amelyek csendben lopják be magukat a szívedbe. Gyengéd, tragikus és mélyen megindító. Jennifer Hartmann hihetetlenül jól beszél a traumákról. Semmit sem siettet. Semmi sincs romantizálva. Átérezhetjük a kínos helyzeteket, a fájdalmat, a zavart, és végül a reményt. Oliver önmagához vezető útját rendkívül finoman kezeli, Sydney pedig olyan hősnő, akinek nem tudsz nem drukkolni.” **AMAZON**

„Tudtam, hogy ettől a könyvtől könnyekre fakadok, de arra nem számítottam, hogy rám is gyógyítóan hat. Imádom Olivert és Sydet, rengeteget fejlődtek a történet folyamán. Rendkívül jól kidolgozottak a karakterek, még mindig nem tudom elhinni, hogy csak a papíron léteznek.”

GOODREADS

„Egyszerűen tökéletes! Oliver az egyik legérdekesebb karakter, akivel valaha is találkoztam. Oliver és Sydney igazi lelki társak. A történetük szívszorító és érzelmes volt, de egyben annyira szép is, ahogy visszataláltak egymáshoz. Hagyd abba, amit csinálsz, és olvasd el ezt a könyvet!” **BARNES & NOBLE**

PASSION
VALOGATÁS

JENNIFER HARTMANN

LÓTUSZ

EGY SZERELMI
TÖRTÉNET

— részlet —

SYDNEY

1.

NEM ÁLLT SZÁNDÉKOMBAN villantani a szomszéd előtt. Csak kiszaladtam, hogy behozzam a postát, ezért a köntösöm megfelelőnek tűnt, hogy eltakarja, amit kell. A szomszédok megszokták, hogy festékes pizsamanadrágban, különféle beanie sapkákban, össze nem illő zoknikban és túlméretezett, vicces feliratú pólókban látnak. Általában mindez egyszerre látható rajtam.

Szóval úgy tűnt, a köntössel szintet lépek. Jó érzésem volt vele kapcsolatban.

De aztán megcsúsztam egy jégfolton, és kezemet-lábamat szétvetve elestem a kocsifeljárómon, arccal egyenesen Lorna Gibson háza felé. Legalább bugyi volt rajtam, de a köntös öve szétnyílt, kibukkant az egyik mellem, ami arra sarkallta az öreglányt, hogy felkapja a rózsafüzérjét és legalább egy tucatszor keresztet vessen.

Visszagyömöszölöm a mellemet a köntös alá, feltápászkodom, és felnyögök, ahogy megérzem farkcsontom környékén a lüktető fájdalmat. Intek Lornának, aki elejtette a borítékjait, és az égboltot bámulja, nyilván istenhez fohászkodik, hogy sújtson le rám villámjával.

– Semmi bajom! – kiáltom oda erőltetett vidámsággal. Lorna nem törődik velem, még mindig az üdvözlégyet is-

mételgeti. – A leopárdmintás bugyi most akciós a Victoria's Secretnél, ha esetleg érdekli. Szuper légáteresztő az anyaga!

Lorna a szívéhez kapva hápog, az udvar túlsó végében a fejét ingatja. Úgy fest, mint aki legszívesebben saját kezűleg végezne rajtam ördögűzést.

– Istenkáromló gyermek! – mormolja, majd felkapja a postáját és berohan a házba.

Sydney Neville. Briarwood Lane szentségtörő hippije.

Magamban felnevetek, nem törődöm vele. Lorna azóta gyűlöl, hogy néhány évvel ezelőtt udvariasan visszautasítottam a meghívását, hogy csatlakozzam a bibliaolvasó klubjához. Gondolom, olyan lehet, mint egy könyvklub, csak mindig ugyanaz a könyv van terítéken – a Biblia.

Tekintve, hogy én a dark romance regényeket szeretem, sok-sok érzéketes leírású szexszel és csúnya beszéddel, biztos vagyok benne, hogy unottan ültem volna Lorna klubjában, azon tűnődve, hogy Ádám és Éva mikor kezd végre rosszkodni.

– Jól vagy, Sydney?

A hátamat dörzsölöm, összehúszom magamon a köntöst, szembefordulok a másik szomszédos házzal. Gabe aggódalmas képpel dugja ki fejét a teraszajtón.

Vállat vonva elvigyorodom.

– Ó, szeretek felbosszantani idős hölgyeket, mielőtt megiszom a reggeli kávémat. Csak a szokásos.

– Bajkeverő! – kacsint rám Gabe, és nekitámaszkodik az ajtófélfának. – Megütötted magad?

– Csak a büszkeségem csorbult, és a jó hírem.

– Akkor kutya bajod.

– Fantasztikus! – mosolyodom el szélesen. – Áll még a ma esti *Felbőtlén Philadelphia*-maraton?

Ujjával rám mutat.

– Ha megcsinálod azt a tortillaszószt, akkor igen.

Helyeslőn szalutálok, és nézem, ahogy eltűnik az ajtó mögött.

Gabe Wellington a legjobb barátom. Olyanok vagyunk, mint a testvérek, az utóbbi huszonhat évet együtt töltöttük. Háromévesen költöztem ebbe a házba a szüleimmel, majd tavaly megvettem tőlük, mikor apa nyugdíjba vonult és szeretne volna megvalósítani régi álmát, hogy egy golfpálya közvetlen közelében lakjon. Gabe a szomszéd házban nőtt fel apjával és mostohaanyjával.

És Oliverrel.

De már nem szoktunk beszélni Oliverről.

Gabe mostohaanyja több mint egy évtizede meghalt, édesapja, Travis Wellington újránősült és átíratta fiára a házat.

Úgyhogy még mindig szomszédok vagyunk, még mindig barátok vagyunk, és még mindig rémes döntéseket hozunk együtt.

Belépek a házba, átnyálazom a postámat – bankszámlakivonatokat, rezsiszámlák. Feltolom ornyergemre sötét keretes szemüvegemet, és vágyódva gondolok arra az időszakra, amikor még repesve vártam a postát – akkoriban *Teen Beat*-előfizető voltam, és bankjegyekkel teli üdvözlőlapokat kaptam Németországból.

Cirmos cicám, Alexis dorombol, ahogy körüljárja a bokámat, én pedig megigazítom kócos kontyomat, mielőtt lehajolok és felemelem. A narancsvörös macskával a hónom alatt lépek be a dolgozószobámba, felkészülve arra, hogy átnézzem az e-maileket és munkához lássak. Főállásom a grafikai tervezés, honlapokat készítek ügyfeleknek. Legalábbis ebből élek.

Emellett festek is.

A festés a valódi szenvedélyem, és hálás vagyok azért, hogy plusz anyagi biztonságot nyújt, ezért van miből fedezni kávéfüggőségemet és növelni perverz könyvgyűjteményemet. Néhány alkotásomat galériákban is kiállították, emellett ár-

verésre bocsátották. Gyakran járok kézműves vásárokbá és szakmai programokra, valamint az Etsy-boltomon keresztül egyedi műalkotásokat is készítek.

Ez az élet sok szempontból maga a megvalósult álom. Független vagyok, otthonról dolgozom, azt csinálom, amit szeretek. Néha hétvégenként beállok csaposnak egy bárba, hogy úgy tegyek, mintha a Facebookon és a macskámon kívül lenne társasági életem is.

De nem fogok hazudni, ez az élet nem tökéletes – gyakran vagyok magányos. Szüleim egy órányira laknak tőlem, nővéremnek, Clementine-nak* pedig megvan a saját élete: épp egy zűrös válás közepén van a kislányával.

Miután bekapcsolom a laptopomat és leülök egy bögre kávéval, munkához látok: átnézem az e-maileket, megírok egy levelet az egyik kedvenc regényírónak, aki abban a megtiszteltetésben részesít, hogy én tervezhetem a honlapját.

Ahogy a telefonom után nyúlok, hogy elindítsak egy *Lord Huron*-zenelistát, könyökömmel véletlenül megbököm Alexist, aki leugrik az íróasztalról és közben felborítja a kávémat.

– Basszus! – szalad ki számon a káromkodás, mert rádöbbenek, hogy az arab kávé egy halom festményre ömlött rá, amit ostoba módon az asztalom mellé halmoztam fel. – Ne, ne, ne... – kapok fel gyorsan egy pólót a földről és visszasietek a büntény helyszínére. Mikor rájövök, hogy melyik festmény kapta a kávé nagy részét, elakad a lélegzetem.

Az a kép Oliver Lynchet ábrázolja.

A gyerekkori legjobb barátomat.

Gabe mostohabátyját.

Azt a kisfiút, aki majdnem huszonkét évvel ezelőtt eltűnt július negyedikén, és soha többé nem látták.

* A *Clementine* szó jelentése: mandarin – a fordító megjegyzése.

Nekiesek a portrénak, próbálom felitatni a kávé, közben könny szökik a szemembe.

Ne, ezt ne! Ne, csak ezt ne!

Nyolc hosszú hónapra át dolgoztam ezen a festményen. Az alapját az a számítógép alkotta, öregítő technikával készült fotó képezte Oliverről, amit a sajtó hozott le. Ha még életben lenne, Oliver mostanában így nézne ki.

A póló felissza a feketekávé. Figyelem, ahogy a pamut beszívja a folyadékot, majd félreteszem, és végighúzom ujjamat a portré állvonalán. Több mint két évtized telt el, de olyan a seb, mintha friss lenne. Szívem még mindig sajog, amikor eszembe jut a világosbarna hajú kisfiú, akinek a szeme olyan volt, mint a burgundi színű naplemente. Ma is hallom a nevetését, magam előtt látom koszos, kantáros farmernadrágját.

Néha megesküdnek rá, hogy *érezem* a jelenlétét, hallom, ahogy a nevemet suttozja...

Syd.

Oliver régi szobája az én dolgozószobám túlsó falánál helyezkedik el, ami akkoriban, mikor nővérem meg én kicsik voltunk, játszósobaként funkcionált. Élénken emlékszem arra, hogy szójátékokat kiabáltunk át az ablakon, telefonáltunk egymásnak egy zsinór és két konzervdoboz segítségével, és az állunk alá tartott elemlámpával kísértetést játszottunk. Azon az utolsó napon, 1998. július negyedikén kitaláltuk, hogy ha a hónap végén a mozik elkezdik játszani az *Apád-anyád idejőjjön!* című filmet, elmegyünk együtt megnézni. Anyukáink legjobb barátnők voltak, imádtak moziba vinni minket – mi hatalmas nevetések közepette popcornra és gumicukrot majszoltunk, anya és Oliver anyukája, Charlene pedig becsempészett a moziba egy üveg bort, és többet nevetett, mint mi.

De végül nem néztem meg az *Apád-anyád idejőjjön!* című filmet.

A mai napig nem láttam. Úgy éreztem, helytelen lenne Oliver nélkül megnézni.

Egy utolsó pillantást vetek Oliver ablakára, ami most sötét, a szoba dobozokkal és lommal van tele; még egyszer letörölöm a festményt és biztonságos helyre rakom át a szoba sarkába. Visszanyelem érzelmeimet, próbálok összpontosítani.

Mielőtt újra nekilátnék a munkámnak, megszólal a telefonom. *Az X-akták* főcímmzeneje, ami azt jelenti, hogy a nővérem hív. Hangpostára küldöm, bosszant, hogy nem haladok a határidős munkámmal, pedig már majdnem délelőtt tíz óra van.

Clementine üzenetet küld.

Clem: Vedd már fel, ribi!

Felnyögök.

Én: Dolgozom, nyomi!

Clem: Vigyáznod kéne Poppyra a hétvégén. Lécci, lécci! Nem jár érte jutifali, mert megettem.

Elvagyorodok, és válaszolok.

Én: Hétvégén a bárban dolgozom, de magammal tudom vinni. Szuper közös emlék lesz, megtanulhatja, hogy felnőttként milyen döntéseket ne hozzon meg. Emellett Brant nyilván tanít neki néhány érdekes, új szót, ÉÉÉÉS vizespóló-verseny is lesz.

#nagynéniunokahugiközösprogijöhet

Clem: Akkor megkérem Reginát.

Clem az üzenete végén egy rakás dühös emojit küld, én pedig önkéntelenül is felnevetek, lenémítom a telefonomat és leszaladok a földszintre, hogy főzzek még egy csésze kávé.

Az a rohadék átvágott.

Gabe és én úgy terveztük, hogy este hétkor állunk neki a *Felhötlen Philadelphia*-maratonnak, és már majdnem nyolc óra van. A tortillaszós minden egyes csipszmártogatással egyre fogy, Alexis pedig az ölemben terpeszkedik. Leveszem a szemüvegemet, a telefonom után nyúlok, felkészülök arra, hogy David Hasselhoff-mémekkel nyomom tele Gabe mobilját. Valószínűleg talált valami dögös csajt magának ma estére, ami egyáltalán nem gond, de szólhatott volna, hogy változik a program.

Észreveszek egy olvasatlan üzenetet Clementine-től.

Clem: Hugi! Kapcsold be a tévét!

Homlokomat ráncolom. Nővérem tudja, hogy nincs tévéelőfizetésem – csak Netflix és Hulu, ahogy manapság minden Y generációsnak. Már éppen megnyitnám a Facebookot, mert általában ott szoktam híreket olvasni, amikor villódzó fények tükröződnek vissza a tévém képernyőjéről. Feltérdelek a kanapéra, kikukucskálok a függönyön át, és a szám azonnal kiszárad.

Gabe házat rendőrautók veszik körül.

Mi a franc történt?

Először arra gondolok, hogy talán bulit rendezett, de más kocsit nem látok a kocsifeljárón, és se zenét, se zajt nem hallok.

Basszus! Valami baj van.

Hirtelen elfog a hányinger, még a lélegzetem is eláll. Azonnal felhúszom a téli bakancsomat és kirohanok a bejárati ajtón – melegítónadrágban és *Fecsegő tipegők*-mintás pólóban. Forró bőrömnök jólesik a friss, hűvös levegő.

Jobbra kapom fejemet, megpillantom Lorna Gibsont, ahogy az elülső verandán áll, és magába szívja a látványt. Egyik kezével nyakláncának kereszt alakú medálját szorongatja, másikat szája elé kapja; szemében nem a szokásos helytelenítés és ítélkezés ül, hanem könnyek.

Szívem hevesen ver, lábam azzal fenyeget, hogy felmondja a szolgálatot, de összeszedem minden bátorságomat és átgázolok a pázsitot fedő vékony hótakarón. A rendőrautók fényei összerosódnak; ahogy ügyetlenül átbotorkálok Gabe-hez, rádöbbenek, hogy elfelejtettem visszatenni a szemüvegemet. Mikor elérem a verandát, nem is kopogok. Kinyitom az erkélyajtót, belököm, kis híján nekiütközöm egy rendőrnek. Három ismeretlen arc fordul felém összevont szemöldökkel és összepréselt szájjal.

– Maga a család barátja? – tudakolja egyikük.

Remegő hangon válaszolok.

– Hol van Gabe? Megsérült?

De ekkor meglátom.

Az egyik rendőr oldalt lép, és megpillantom a barátomat. Gabe a kanapé szélén ül, könyökét a térdén nyugtatja, két keze ujjait legyezőszerűen szétteríti arca előtt. Szeme vérekes, vörös, könnyben úszik, és amikor felpillant rám, olyan űzött a tekintete, amilyennek még soha nem láttam.

Szívem elszorul, összevissza ver, zavar és félelem hadakozik egymással bennem.

– Gabe... mi a fene történt?

Gabe feláll, megdörzsöli arcát tenyerével, ahogy lassan felém lép. Sötétszőke haja izzadtan tapad fénylő homlokára.

– Sydney.

Csak bámulom, tágra nyílt szemmel, míg remegő végtagokkal várok.

– Sydney... – folytatja, majd hangosan mély levegőt vesz.

– Oliver. Megtalálták Olivert.

A levegő hangos hussanással szorul ki tüdőmből, és bár két lábbal állok a talajon, megtántorodom, azon agyalok, hogy talán rosszul hallottam. Ahogy újabb könnyek szöknek a szemembe, látásom még jobban elhomályosul.

– M-mi? – nyögöm fojtottan, mert csak nehezen fogom fel szavai értelmét.

Megtalálták Olivert.

Megtalálták. Olivert.

Sikerül még egy kérdést kinyögnöm:

– Hol volt a holtteste?

A teste. A csontjai.

A piszkos kantáros farmerje a nyalókafoltokkal.

Gabe még lép felém néhányat, ádámcsutkája fel-alá jár, ahogy nagyot nyel. Előrenyúl, hogy megszorítsa vállamat, amiért hálás vagyok, mert a következő szavaival kirántja alólam a talajt.

– Életben van.

Ekkor elájulok.

SYDNEY

2.

G YEREKKORI LEGJOBB BARÁTOMAT és engem már csak egy világoskék kórházi függöny választ el egymástól – a fiatal férfire szülővárosától hatvan kilométerre, egy havas út mentén bukkantak rá félmeztelenül, ahogy véresen botorkált, vegyvédelmi ruházata a bokájáig csúszott.

Mármint a függöny az egyetlen *fizikai* dolog, ami elválaszt.

A ragacsos kórházi padlóra tapadó cipőm hatékony ürügyet ad, hogy a függöny túloldalán maradjak és idegességemben körmömet rágjam. Kezem hevesen remeg, szememet szorosan lehunyom, de a torkomban keletkezett gombóc moccanni sem akar.

Ahogy a lábam sem.

Nem tudom pontosan, mire számítok, mit látok majd, ha elhúzom azt a függönyt, és pontosan ezért húzom az időt. Ez az, amitől olyan pokolian félek, a sírás határán állok, nyelvem bénult és tétovázom. Lelkem mélyén úgy gondolom, a huszonkét évvel ezelőtti kisfiút látom viszont, azt a szeplős orrú, kócos srácot, akinek frufruja mögött megbújtt az a kíváncsi szempár. Megosztozunk egy nyalókán, elmondunk egy-egy szóviccet és minden olyan lesz, amilyen volt.

Amilyennek lennie kellene.

Lényem másik része viszont egy kísértetre számít.

Oliver Lynch nem lehet valódi... az nem lehet, hogy *életben van*, jár, beszél, meleg a bőre, a vér száguldozik az ereiben. Nem lehet több, mint egy halom zörgő csont és homok.

Egy csodálatos emlék.

Az utóbbi huszonnégy órában minden fenekestül felfordult az életemben: az eseménysortól megremegett az évek során felépített fal, lebomlott minden egyes hibásan összeálló elmélet, amit lenyomtam saját torkomon, csak azért, hogy *kibírjam*.

Hogy képes legyek Oliver nélkül folytatni az életemet.

De valahol mélyen tudtam – valahol belül kurvára *tudtam*, hogy Oliver létezik valahol, és gyűlölöm magam azért, hogy nem kerestem őt elég elszántan.

Gabe keze a derekamra simul, amitől összerezzenek.

– Jól vagy?

El is felejtettem, hogy itt áll mellettem.

Könnyes szemmel bólintok, hazugságom olyan átlátszó, akár a mosolyom. Kezem továbbra is remeg, körömágyamat véresre rágtam, lábam épphogy megtartja súlyomat.

Istenem, mégis mit mondjak neki?

Emlékszik majd rám? Egyáltalán nem úgy nézek ki, mint a héteves kislány, akit hátrahagyott, a nap által kiszívott két varkoccsal és a dundi arcocskával. Most már felnőtt nő vagyok.

Ő pedig felnőtt férfi.

– Hogy néz ki? – bukik ki belőlem a kérdés, de csak suttogva; pillantásomat továbbra is a függönyre szegezem, mintha röntgenszemem lenne és megkukkanthatnám, hogy fest.

Tudom, hogy csak annyit kell tennem, hogy elhúzom a függönyt és belépek, *tudom*, de... de ha Oliver rám néz, és nem emlékszik rám, ha nem tűzijátékot és zabkekszet lát maga előtt, nem hallja a nevetésemet a nyári napokon, akkor esküszöm, hogy a szívem elfonnyad és meghal.

Gabe gyengéden, lassan simogat gerincem mentén, majd vállamra teszi kezét és vigasztalón megszorítja. Ugyanolyan feszült suttogással válaszol.

– Elveszettnek. Olyan... elveszettnek látszik.

Egész bensőm összefacsarodik, küzdök a könnyek ellen.

– Még mindig nem tudják, mi történt velem?

– Még nem. Zavart, és nem tud összefüggően beszélni.

Az orvos nem is engedte, hogy rögtön bemenjek hozzá, mert nem tudták, hogy nem agresszív-e, vagy... – Gabe elhallgat, fájdalmasan nagyot nyel, állát mellkasára ejti. – Engem nem ismert meg.

Ne!

Jól tudom, hogy Gabe csak óvodás volt Oliver eltűnése idején, de isten engem úgy segítjen, azt akarom, hogy *mindenre* emlékezzen. Emlékezzen minden egyes részletre varázslatos gyerekkorunkból, mindenre, ami beleivódott, örökre beleégett a lelkembe.

– Szeretnéd, hogy veled menjek?

Gyorsan legyintek, annak ellenére, hogy még mindig egy helyben állok, tétovázom, nem akarok megindulni.

– Nem kell, kösz.

– Tényleg? – vigyorog rám Gabe a körülöttünk dúló érzelmi vihar ellenére. – Mert most szó szerint én foglak, különben összeesnél.

Gabe elengedi a vállamat, hogy igazát bizonyítsa, mire megingok, majdnem átesek a ronda függönyön, mint egy két lábon járó bontógolyó. Még mielőtt túl drámai belépőt produkálnék, Gabe elkapja a csuklómat.

– Ööö, vettem az adást – vetem oda, majd élesen beszívom a levegőt, hogy bátorságot merítsek, és szorosan lehuynom a szememet. – De ezt egyedül kell végigcsinálnom.

– Megértem, Syd – kocogtatja meg Gabe ujjpercével felkaromat, majd gyengéden belebokszol, és hátralép. – A váróban leszek. Üzenj, ha szükséged van rám!

Alsó ajkamat harapdálom, leküzdöm a késztetést, hogy magammal ráncigáljam Gabe-et mint biztonsági hálót, aztán biccentek, hogy nyugodtan kimehet.

Majd lassan elindulok a függöny felé, tízig számolok, bátorító szavakat mormolok magamban, próbálom megnyugtatni vitustáncot járó idegeimet.

Felemelem kezemet, megmarkolom a merev, szúrós anyagot és félrehúzódom.

Ekkor pillantom meg.

Ekkor látom meg huszonkét borzalmas év után először Oliver Lynchet. Hirtelen elengedem a függönyt, kezemet a szám elé kapom, nehogy feltörjön belőlem az elfojtott kiáltás. Megtorpanok: Oliver itt fekszik előttem, félig betakarva egy fehér takaróval. Különféle csövek lógnak ki belőle, monitorokra van kötve, és én hálás vagyok a gépek duruzsoló, csipogó hangjáért, máskülönben csak vadul dobogó szívemet hallanánk, ahogy minden egyes lélegzetvétel után felzokog.

Oliver nem néz rám. A texturált mennyezetet bámulja, homlokán vékony ránc húzódik. Talán nem észleli, hogy a szobában vagyok, talán elmerült gondolataiban. Amíg másra figyel, egy pillanat alatt magamba szívom a látványt, végigjártatom tekintetemet ennek a férfinak minden egyes hihetetlen négyzetcentiméterén – ez a férfi valahol idegen, és mégis... *sokkal több annál.*

Gyönyörű.

Ugyanaz a világosbarna haj hullik vállára, kócos és zabolátlan, a tincsek helyenként borostyánszínben játszanak. Háttározott, férfias állán enyhe borosta ül, mely kiemeli szögletes járomcsontját és fakó bőrét.

Pillantásom lejjebb siklik, és meglepetten konstátálom, hogy ezt a férfit jól tartották. Annak ellenére, amit át kellett élnie, Oliver nem kifejezetten sovány vagy alultáplált, ahogy vártam – sőt, épp ellenkezőleg. A kórházi köpeny alól ke-

mény bicepsz kandikál ki, széles váll és izmos mellkas, mely szaggatott lélegzetével együtt emelkedik és süllyed.

Tétován közelebb lépek ágyához, neve rekedten hagyja el ajkamat évtizedek óta most először.

– Oliver.

Istenem, ez a három szótag, mely úgy simogatja nyelve-met, arra kényszerít, hogy felzokogjak, ami végre felkelti ér-deklődését. De csak egy kicsit.

Oliver pislog. Hosszú szempillája megremeg, reszket, pil-lantását továbbra is a mennyezetre szegezi, és hevesen marko-lássza az ágytakarót.

Közelebb lépek, alsó ajkamba harapok, fogalmam sincs, mit mondjak, mit csináljak. Nem akarom megijeszteni. Nem akarom megrémíteni.

Csak azt akarom, hogy nézzen rám – hogy *lásson meg*.

– Oliver – ismétlem. Hátam mögé teszem kezemet, két csuklóm egymásra simul, nehogy felé nyúljak. – Sydney va-gyok. Emlékszel rám?

Figyelmesen nézem apró rezdüléseit. Látom, ahogy eny-hén megrándul szája. Álla megfeszül. Jobb bicepszén izom-rángás fut át.

Kissé tágra nyílik szeme – mindez olyan gyorsan történik, hogy eltűnődöm, nem képzeltem-e.

Még egyet előrelépek, közeledem hozzá, végül pulóverem eleje hozzáér az ágyrácshoz, és érzem, ahogy az Oliver testé-ből áradó meleg megmelengeti a bőrömet. Megmarkolom az ágyrácst és halkán azt mormolom:

– Én vagyok az, Oliver... Syd vagyok.

Végigfut rajta a pillanatnyi felismerés: esküszöm, hogy láttam, *meg vagyok győződve róla*.

Torkom elszorul, élesen beszívom a levegőt, bordám he-ves szívverésemtől vibrál. Csak az ágyrác az, ami megakadá-lyoz abban, hogy rázuhanjak Oliverre, a patakzó könnyek és szívet megremegtető öröm keverékétől bódultan.

Oliver elfordítja fejét, végre már nem a mennyezetre összpontosít: arcát lustán felém fordítja, míg össze nem nézünk.

Hitetlenkedő kék szemem találkozik barna és burgundi, üres tekintetű szemének pillantásával. El sem tudom mondani, hogyan hat rám ez a pillanat. Nyers, zabolátlan, felfoghatatlan érzelmek kavarnak bennem, azzal fenyegetnek, hogy maguk alá gyűrnék. Legszívesebben zokognék, üvölnék és olyan szorosan átölelném, hogy soha ne tudjon kiszabadulni karomból.

Soha nem hagyhat el.

Még egyszer nem. Többé nem.

Ahogy Oliver súlyos, kutató pillantása arcomat pásztázza, remegve beszívja a levegőt. Arany pöttyök villódnak szemében, ahogy visszanéz rám, elfedve a több évnyi titkot, az ismeretlen borzalmakat, melyek elrabolták azt a gondtalan, vidám kisfiút, akire olyan kízó élességgel emlékszem vissza.

Mikor megszólal, hangjából némi hitetlenkedés csendül ki, és csipetnyi csodálat, mintha nem akarná elhinni, amit lát. Arra számítok, hogy kimondja a nevemet, de helyette rekedten ennyit mond:

– A Lótusz Királynője.

Micsoda?

Sűrű lesz köztünk a levegő. Fogalmam sincs, mit válaszoljak arra, ami elhagyta ajkát. Néma válaszul egy könnycsepp siklik végig arcomon, kézfejemmel letörlöm. Farkasszemet nézünk, figyelem, ahogy Oliver arcára kiül az ellentmondás – összevonja szemöldökét, zavartan résnyre húzza vérekes szemét. Valami új dolog hullámszik végig rajta, valami rémisztő, és a futó felismerés helyét átveszi... *a pánik.*

Oliver a fejét ingatja, keze szorosabban markolja a takarót, ahogy elfordul tőlem.

– Nem, nem, nem... ez nem a valóság.

Megnyalom ajkamat, ahogy eldöntöm, mit tegyek ezután: úgy érzem, kocsányon lógnak az idegeim. Legszíve-

sebben utánanyúlnék, hogy megvigasztaljam érintéssel, szívveréssel, megnyugtató szavaimmal, de félek, hogy csak rontanék a helyzeten.

– Semmi baj, Oliver. Most már biztonságban vagy.

– Ez nem jó így. Csak álmodom... – folytatja Oliver halkán, majd fejét elfordítja, olyan erősen szorítja a takarót, hogy ujjai elfehérednek. – Nem lehetsz valódi...

Könnyek égetik szememet, szívem darabokra törik miatta.

– Valódi vagyok. Én...

– Semmi baj, Oliver. Minden rendben van.

Egy ápolónő lép a szobába, elrabolva tőlem azt, amit még mondani akarok, és összerezzelve elhúzódom Oliver ágya mellől. A nőre pillantok: láthatóan zaklatott vagyok, összedörzsölöm nyirkos tenyeremet.

– Bo... bocsánat. Nem tudom, mi kavarta fel így.

A nő minden vidámságot nélkülöző mosolyt villant rám.

– Zavart, és könnyű felzaklatni. Soha nem lehet tudni, mi ingerli fel – magyarázza, és egy hosszú túvel babrál valamit. – Adok neki egy kis nyugtatót, hogy ellazuljon. Nem lesz semmi baj.

Alsó ajkamba harapok, addig harapdálom, míg fájni kezd. Pillantásom visszatér Oliverre, gyomrom elszorul attól, hogy ilyen megtörtnek látom, ilyen tébolyodottnak, ilyen *zavarodottnak*. Szorosan lehunyja szemét, ajka érthetetlen, kusza szavakat mormol.

Valahol mélyen felismert, ebben biztos vagyok, de valóban *látott*?

Vajon *emlékszik* rám?

– Szerintem most hagyni kéne, hogy pihenjen.

Pislogok a nővér kérése hallatán, úgy érzem, ez a jel, hogy távozzak.

Nagyot nyelek, nagy nehezen aprót bólintok, hátrálni kezdek kifelé a szobából, és továbbra is azt a férfit nézem,

aki most oldalán összegömbölyödve fekszik az ágyon, a takarót álláig húzta, térdét mellkasához emelte, mint aki el akar bújni. A látvány úgy ér, akár egy gyomros, kábultan hátralépek, míg végül belegabalyodok abba a rémes, nyavalyás kék függönybe.

Kiszabadulok, és kilépek a kórházi folyosóra, ahol próbálok újra normálisan lélegezni: tenyeremet mellkasomra nyomom.

Egyetlen kérdés kerekedik felül bennem, miközben remeg a vállam.

Mi történt veled, Oliver Lynch?

Tudom, hogy ezt a kérdést máskor kell majd feltennem, ezért visszafojtom a kibuggyanó könnyeket és halkán azt sutogom:

– Viszontlátásra.

Mert lesz viszontlátás.

Nem örökre búcsúzunk el.

Három héttel később a résnyire húzott függönyön keresztül kikukkantva figyelem Gabe-et, ahogy kinyitja Challengerje anyósülésének ajtaját és megvárja, míg Oliver kiszáll. Látom rajta a tétovázást, a félelmet, a bizonytalanságot, ahogy Oliver feszült ujjakkal megmarkolja térdét és továbbra is a bőrülésen marad. Gabe egyik kockás, végig gombos ingét viseli, farmerrel, ami láthatóan kissé szűk izmosabb testére.

Oliver a magasított, ranch stílusú, mézszínű téglából épült, sötét zsalus házat bámulja, álla megfeszül, nyugtalan pillantása ide-oda jár.

Legszívesebben odarohannék hozzá.

Szívem szerint megmondanám neki, hogy minden rendben van, *rendben lesz*, de Gabe-bel úgy döntöttünk, az a legjobb, ha hagyom Olivert akklimatizálódni a lakóhelyén, és csak utána látogatom meg. Túlságosan érzékenyen érinti, ha új arcokat lát, új környezetbe kerül, és alapvetően az is, ha ingereknek van kitéve.

Oliver lassan leteszi lábát a járdára és feltolja magát az ülésről. Különösen magas, százkilencven centi fölött van, Gabe fölé magasodik, aki legalább hét-nyolc centivel alacsonyabb. Hihetetlen érzés huszonzét év elteltével egymás mellett látni ezt a két férfit. Mikor utoljára együtt láttam őket, nyalókától ragadós ujjakra emlékszem, hülyegyerek-frizurára, és fűfoltra a térdükön. Most mindketten felnőtt férfiak – jóképűek, jó kiállításúak, bár rendkívül különböznek.

És egyikük arcán tökéletes rettegés tükröződik.

Halotthalvány.

Remegve markolom pólóm nyakát, másik kezemmel elhúzó a függönyt az ablaktól, ahogy továbbra is Olivert vizslatom. Beletúr túl hosszú hajába, pillantása gyanakodva jár körbe az udvaron. Látom, hogy remeg a keze, ahogy tanulmányozza környezetét, mint aki a legkisebb fenyegetés láttán is készen áll a menekülésre. Gabe óvatosan kinyújtja kezét, tenyerét mostohatestvére széles vállára helyezi, és Oliver rémülten rezzen össze.

Elszorul a szívem.

Néhány másodperc tétovázás után Oliver végre elindul, követi Gabe-et a repedezett kövekkel kirakott járdán, amely a ház elülső részéhez vezet. Ahogy halad, egy pillanatra megáll és ismét körülnéz, még mindig bizonytalan, láthatóan még mindig habozik. Jobbra, majd balra téved a tekintete, és mielőtt pillantását újra a házra emelné, egyenesen rám bámul, ahogy ott ülök a kiugró ablakfülkében.

Eláll a lélegzetem, olyan erősen markolom a függönyt, hogy kis híján leszakad a rúdról. Oliver résnyre húzza sze-

mét, próbál olvasni arcomról vagy valamiképpen megérteni – mintha megpróbálna beleilleszteni agya bonyolult szövevébe, mintha egy kirakós hiányzó darabja lennék.

Méterekre vagyunk egymástól, egy ablaküveg és huszonkét hosszú év választ el minket, de érzem, hogy megtörténik köztünk valami. Egy szikra. Megvillannak az új lehetőségek és a váratlan emlékek. Tudni akarom, mire gondol, ahogy rám bámul, merev állal és kutató tekintettel tanulmányoz. Letaglóz, hogy fogalmam sincs, mi a fenét csináljak, hogyan törjem meg a varázst, ezért óvatosan elmosolyodom és sután felé intek.

Béna.

Oliver egy pislogással megszünteti a varázst, Gabe pedig a kocsibeállóról felém fordul. Rám mosolyog, szomorú, zaklatott mosollyal, és kihúzza Olivert a tekintetünk csatájából.

Hangosan kifújom a tüdőmben rekedt levegőt, lazítok uj-jaimon a függönyön, ahogy a két férfi felér a bejárati ajtóhoz, majd eltűnik a házban.

Oliver emlékszik rám?

Még mindig nem tudom.

Rendőrök és nyomozók próbálják összerakni Oliver fog-ságának részleteit. Nem mondott túl sokat – mi több, alig közölt valamit.

Miután Olivert átszállították egy bentlakásos pszichiátri-ai osztályra megfigyelésre, Gabe párszor meglátogatta, de bátyja nagyrészt azt hajtogatta, hogy „lótusz” és „Bradford” és „világvége”. Semmi összefüggés nem volt a szavak között. Semmi logika. Ha a nyomozók valamit is kiszedtek belőle, nekünk nem mondták el. Nem látok bele Oliver életének realitásába – nem tudom, miféle borzalmakkal kellett szembe-néznie, milyen akadályokat kellett leküzdenie. Nem tudom, fizikailag bántalmazták-e, leláncolták-e valami örült pincéjé-ben, vagy isten őrizz, szexuálisan bántalmazták-e.

Gyomrom elszorul a gondolattól, hátralépek az ablaktól, hangosan kifújom a levegőt.

Lótusz.

Vajon mit jelent számára? Szeretném tudni, miért fontos.

Rövid találkozásunk alkalmával Oliver azt mondta, én vagyok „a Lótusz Királynője”, és azóta kísért ez az elnevezés.

Odalépek a nappaliban álló kanapéhoz, a dohányzóasztalon heverő füzetem után nyúlok. Lapozgatok a vonalas füzetben, kinyitom a legújabb bejegyzésnél és szinte iszom a szavakat:

A **lótusz**virág bizonyos kultúrákban, valamint keleti vallásokban az újjászületés szimbóluma. Tulajdonságai tökéletesen tükrözik magát az embert: a **lótusz**ból csodálatos virág fejlődik ki, még akkor is, ha a legpiszkosabb vízben ereszt gyökeret.

Amikor a szó jelentését kutattam, ezt találtam, és elállt tőle a lélegzetem. Azonnal lemásoltam, heteken át morfondíroztam a szavakon. Miért fontos Oliver számára ez a virág?

Miért *velem* hozza összefüggésbe?

Lábamat felteszem a dohányzóasztalra, bokánál átvetem, majd a füzetet a kanapéra hajítom. Pillantásom a túlsó falnak támaszkodó, vászonra festett portréra vándorol.

Ismerős szempár néz vissza rám.

A szem ábrázolása furcsa módon pontos, ugyanakkor mégsem képes visszaadni az igazi szempár valódi mélységét és titokzatosságát.

A festményemet, mely Oliver Lynchet ábrázolja, helyenként még mindig kávépöttyök borítják, és bármit megadnék azért, ha helyrehozhatnám.

OLIVER

3.

H OZHATOK VALAMIT?

Egyenesen előrebámulok, pislogás nélkül, alig fogom fel a férfi szájából pergő szavakat. Ez a férfi azt állítja, hogy az öcsém. Pontosabban a mostohaöcsém, a szüleink házassága révén, aki most kénytelen befogadni engem és segít összeilleszteni törött valóságom cserepeit.

Állítólagos egykori gyerekszobámban ülök, az ablak alatt, hátamat a falnak vetve, lábamat kinyújtom magam előtt. Nem emlékszem erre a szobára. Nem ismerősek sem a matricák, sem a málló, kék festék. Penészes, fura szag van.

Pillantásom a velem szemben álló szekrény repedt ajtaján állapodik meg – arra gondolok, hogy bemászom és letelepedek a kis, sötét térben. A gondolat nyugalommal tölt el, ahogy lehunyom szememet és visszamászom az ismerős börtön magányába.

– Van mirelit kaja és pattogatott kukorica. Nem vagy éhes?

Gabe hangja töri meg magányomat, kényszerítem magam, hogy kinyissam a szememet. Ott áll az ajtóban, fél szemmel látom, hogy babrál valamivel.

Fogalmam sincs, milyen az a mirelit kaja, és őszintén szólva nem vagyok éhes. Nem válaszolok.

Gabe továbbra is előre-hátra húzgálja a cipője orrát a foszló padlószőnyegen, vállával az ajtófélfának támaszkodik. Felsőhajt, majd megvakarja a tarkóját.

– Nos, ha éhes vagy, a konyha a folyosó végén, jobbra van. Ez a te házad is, tehát nyugodtan fedezd fel, és érezd magad otthon. Segítek, amiben csak kell.

Gabe-re pillantok. Az utóbbi néhány hétben többször is meglátogatott, miközben összevissza szurkáltak és vizsgálgattak. Millió ismeretlen arc bukkant fel körülöttem, addig kérdezgettek, míg végül úgy éreztem, a fülelen folyik ki az agyam. Úgy ítélték meg, hogy nem jelentek veszélyt magamra vagy a társadalomra nézve, ezért visszaengedtek a nagyvilágba – abba a nagyvilágba, amelyről úgy tudtam, megsemmisült, fertőzött terület lett. Utamra bocsátottak úgy, hogy nagyon keveset tudok arról, hogyan működik a modern civilizáció, pusztán egy apró kartonlapot kaptam, amin egy pszichológus elérhetősége szerepel. Nem áll szándékomban a közeljövőben elkezdni a terápiát. Már az is elég nehéz, hogy ne essek pánikba akkor, amikor a saját öcsém próbál néhány méterről társalogni velem.

Rádöbbenek, hogy teljes mértékben az előttem álló férfira vagyok utalva, erre az idegenre, aki megfojt aggodalmával és szánakozásával... Ugyanúgy függök tőle, ahogy korábban Bradfordtól.

Akkor sem tudok egyetlen szót sem kinyögni, így csak bólintok, és továbbra is a falat nézem.

Megkönnyebbülök, mikor Gabe kihátrál a szobából és magamra hagy. Megszoktam, hogy egyedül vagyok. Jól érzem magam így.

Gondolataim visszatérnek Bradfordhoz, önkéntelenül is azon agyalok, hogy életben van-e. Olyan sok volt a vér! Próbáltam elmagyarázni a számos kihallgatás során a rendőröknek, hogy hol is élek, de a föld alatti lakóhelyemet nem könnyű leírni.

Betonpadló sötétzöld szőnyeggel. Rozsdabarna hálósák. Kis televíziókészülék, amin videokazettákat tudok lejátszani. Több halom könyv és képregény, egy szekrény, tele rágcával és nem romlandó étellel, és a rajzkészletem, amit Bradford vett nekem. Ez maga volt a béke kis szigete – szerény lakóterület, ahol megvolt mindenem, amire szükségem lehetett.

Amiről *úgy gondoltam*, szükségem van.

A rendőrök úgy néztek rám, mintha meghibbantam volna, mikor megpróbáltam válaszokat adni nekik. Meséltem a kukoricaszárakról, a bölcs tekintetű mosómedvéről és a kis faházról, mely alatt a cellám volt. De válaszaim kurták voltak, leírásaim homályosak. Hogyan lehet pontosan leírni valamit, amikor nincs mihez viszonyítanod?

Mikor az egyik nyomozó, akinek visszataszító bajusza volt, végigmért, tekintete lekezelő volt. Úgy beszélt velem, mintha törekeny, fejletlen kisgyerek lennék. Tagoltan beszélt és az alapszókinccset használta. Még rajzolt is egy fehér papírlapra, próbált közelebb kerülni hozzám – elérni, hogy megértsem őt.

De én megértettem, amit mond. Megértettem szavait, kérdéseit, kétségbeesett vágyát a válaszok után.

Azt nem értettem, hogy... hogy *miért*.

Miért volt szükség a hazugságokra?

Miért volt szükség a sok évnyi elszigeteltségre, a hamis félelemérzetre?

Miért *pont én*?

Azt hiszem, ezt már sosem fogom megtudni. Bradford valószínűleg belehalt a vérvesztésébe, és ő volt az egyetlen reményem a lezárást illetően.

Felhúzom térdemet mellkasomhoz, zoknim végigcsúszik a szőnyegen. Talpam alatt az anyag puha és megnyugtató – még soha nem éreztem ilyet. Legalábbis nem emlékszem rá.

Aztán eszembe jut az a nő az ablakban, haja világos és napszínű, akár a szőnyeg, és kétségtelenül ugyanolyan puha.

Azt mondta, Syd a neve, és valahogy olyan ismerős illata volt... de hogy is lehetne ő? Hogy lenne ő az *én* Sydem?

Az *én* Sydem csak a képzelet műve volt.

Az *én* Sydem mesterségesen megalkotott társam volt, akit a magányt elnyomó, csillapíthatatlan vágyam hozott létre.

Saját képzeletem és ceruzám ólomhegye alkotta meg.

A Lótusz Királynője.

Fejemet ingatom, úgy érzem, belül mindjárt szétszakadok. Ez túl sok. Az egész túl sok. Nem tudom, hogyan működjek ebben a hatalmas világban, ami ilyen zsúfolt és ilyen hangos. Nem fogom fel, mi valódi, mi létezett *valóban* még azelőtt, hogy Bradford elragadott a föld alá, és hazugságokkal tölte tele a fejemet. Nem tudok különbséget tenni emlék, álom és mendemonda között.

Bízom Bradfordban. Úgy gondoltam, ő a gondviselőm. A védelmezőm.

A hősiem.

Úgy érzem, a legszörnyűbb módon árultak el.

Fejemet a falnak döntöm, próbálok nyugodtan lélegezni és kizárni a külvilágot. Visszatérek a barlangomba, törökülésben helyezkedem el a zöld szőnyegen, sós kekszlet majszolok, kezemben frissen kihegyezett ceruza. Agyamban életre kelnek a színek, a kalandok, és izgalmas gonosztevőket kell legyőznöm.

Sokkal jobban szeretem az elmém alkotta szörnyetegeket.

Azért szeretem jobban őket, mert mindig *én* diadalmaszkodok.

– *Nagy a baj odakint, Oliver. Nagyon nagy.*

Müzsizeteket majszolok, figyelem a Bradford nevű férfit, ahogy lemászik a fémlétrán; valami furcsa, sárga kezeslábast visel. Olyan, mintha műanyagból és cipzárakból állna. Mintha halloweenkor csokigyűjtésre indulna, de az nem lehet, hogy már halloween van. Nagyjából egy hete vagyok idelent... azt hiszem. Talán el kéne kezdeni feljegyezni a napokat a falon, az alá, ahová a nevémet írtam.

Bradford mélyet sóhajt.

– Nukleáris támadás történt. Odakint mérgező a levegő.

Nem tudom pontosan, mit jelent az, hogy nukleáris, de nem hangzik valami jól.

– De azt mondtad, hamarosan hazamehetek. Azt mondtad, csak néhány napig kell gondolkodnod. Ez azt jelenti, hogy még nem mehetek haza?

Jaj, ne! Anya biztosan nagyon aggódik értem.

– Attól tartok, nagyon sokáig nem mehetsz haza, Oliver. Nem biztonságos odakint.

Alsó ajkam megremeg.

– Milyen sokáig? Egész nyáron itt leszek?

Bradford óvatosan közelebb lép, arcát különös maszk rejti el, amin keresztül furán veszi a levegőt.

– Háború dúl odakint. Aligha vannak túlélők.

– Túlélők?

– Mind meghaltak, Oliver. A népesség nagy része megsemmisült... mindenki, kivéve azokat, akik felkészültek erre – magyarázza Bradford. – Azokat, akik olyanok, mint mi.

Nehezen emészttem meg, amit mond, szavai fokozatosan és zavarosan nyernek értelmet agyamban.

– Mikor lesz jobb a levegő?

– Nem tudom... talán soha – húzza le maszkját Bradford, és megmasszírozza állát. – Megmentettem az életedet, kölyök. Volt egy olyan sejtésem, hogy egyszer eljön ez a nap. Egyszerűen tudtam.

Nagyot nyelek.

Talán soha.

– Nem akarok örökre idelent élni, bácsi... – nyüszítetek fel, rémülten rimánkodom. – Talán vissza tudom tartani a levegőt, amíg haza nem érek.

– Nem! – csattan fel Bradford. – Nem mehetsz haza! Veszélyes. Mostantól kezdve itt maradsz, én pedig megteszem, amit tudok, hogy kényelmes életet biztosítsak neked. A saját bunkerem a szomszédban van, nálam konyha is van. Amikor tudok, hozok friss ennivalót.

Hiányzik a szalonnás tojás.

Bradford csípőre tett kézzel járkal fel-alá a betonpadlón.

– Sokszor leszek távol. Ha elfogy az élelmiszerkészletem, keresnem kell ételmezt. Ez több napi veszélyes utat is jelenthet.

– Tudsz hozni könyveket? Elkezdtünk olvasni tanulni a suliban, és itt nagyon unalmas.

Nincs itt más, csak egy szekrény, tele rágcával, két vödör, egy elemlámpa és a hálósákam.

Bradford bólint.

– Igen. Elég nagy készletet halmoztam fel a bunkeremben – sok könyvet és játékot. Itt lent áram is van, úgyhogy hozok majd tévét, és jobb lesz a világítás is.

Szívem kihagy egy ütemet, olyan boldog vagyok az új lehetőségektől.

Bradford egy pillanatra rám néz, sötét szeme ellágyul, tekintetébe szomorúság költözik.

– Minden rendben lesz, kölyök. Idelent biztonságban vagy.

Visszateszti maszkját, majd felmegy a létrán, ismét magamra hagy.

Biztonság.

Talán biztonságban vagyok, de nem vagyok boldog. Haza akarok menni.

Remélhetőleg nemsokára hazamehetek, mert nagyon hiányzik a családom.

Hiányzik a napfény.

Ő is hiányzik.

Három órával később Gabe visszatér egy tányér meleg étellel, és pontosan ugyanott talál, ahol hagyott: még mindig a falat bámulom.

Eltelt egy nap, és még mindig nem mozdultam el az ablak alól. Húgyhólyagom feszít, torkom száraz, de kimerítő folyamat megtalálni magamban az akaratot, hogy megmozduljak. Gabe jön-megy, időnként próbál beszélgetést kezdeményezni és kedveskedni, de nem foglalkozom vele. Nem akarok udvariatlan vagy hálátlan lenni – egyszerűen elveszettnek érzem magam.

Mikor végre összeszedem az erőmet, hogy feltápáskodjak, kibotorkálok a fürdőszobába, de közben megállok, hogy Gabe-re pillantsak, aki a nappaliban fekszik a kanapén. Szétvetett lábakkal hever, karját a szeme elé húzta, a tévé villózik a túlsó falon. Ez a falra rögzített készülék sokkal nagyobb, élethűbb képet ad, és érdekesebb, mint az, ami a lenti cellámban volt. Pislogva bámulom, megdöbbenetek a realiztikus képek. Ez a tévé olyan, mint amelyik Bradford szobájában volt, vagy a kórházban is.

Gabe nem hallja, hogy a folyosón járkálok, és hálás vagyok azért, hogy alszik, fején valami kábel húzódik egyik fülétől a másikig, tompán zaj szűrődik ki belőle. Talán zene.

Elkapom tekintetemet a képernyőről és kimegyek a fürdőszobába. Homályosan emlékszem arra, milyen egy vécé, bár az én lakóterületemen nem volt normális csatornázás.

Amikor először megpillantottam a kórházi vécét, elfelejtett emlékek rohantak meg.

Villódzó képek támadtak rám: eszembe jutott, hogy színes fogkefék sorakoznak egy elefántcsontszínű mosdókagylón.

Eszembe jutott egy virágos zuhanyfüggöny.

Egy kislány áll a zuhany alatt sáros ruhában, két lófarkkal, és felsikkant, amikor hidegebbre állítom a víz hőmérsékletét.

Nálam odalent a cellában csak két vödör volt, amelyeket Bradford rendszeresen összegyűjtött és kitararított – az egyik a szükségletek elvégzéséhez, a másik a mosdáshoz, szappanos szivaccsal. A kórházban megismert zuhany eleinte szokatlan volt, úgy éreztem, hogy a vízszugár szögesdrótként sérti fel a bőrömet. De hamarosan élvezetes élménnyé vált, sőt, kataritikussá, és most rádöbbenek, hogy ez is azon élmények egyike volt, amitől megfosztottak.

Nagyot nyelek, fejemet ingatom, majd amikor felkapcsolom a lámpát, felnyögök: éles, harsány fény önti el a helyiséget. Ebben az új világban minden fény rendkívül erős.

Ahogy körülnézek, újabb töredékes emlékképek törnek rám, amitől térdem remegni kezd. Az elefántcsont mosdókagyló még megvan, de kopott és csorba. A virágos zuhanyfüggöny helyét szürke, steril függöny vette át, és a kislány már rég nincs itt, de szinte hallom a nevetését.

Elvégzem dolgomat, majd mielőtt kilépek, belenézek a tükörbe.

Huszonkét évig éltem tükör nélkül.

Nem volt tükörképem. Nem tudtam, milyen a külsőm. Fogalmam sem volt a szemem színéről, az arcom csontszerkezetéről vagy a szám ívéről. A nevemet azért tudtam. Beléstem a betonfalba, hogy soha ne felejtsem el.

Pislogva bámulom saját tükörképemet. Ez az ember csaló. Ismeretlen férfi, szemének írisze fahéjszínű, és vöröseshaj haj hullik kaotikus tincsekben homlokába.

Állkapcsát durva borosta fedi, mely napról napra erősebb.

Bőre sápadt, mivel nem látott napot.

Szempillája hosszú és sűrű, járomcsontja határozott.

Tekintete üres, magába forduló – ezt még a táncoló arany-pöttyök sem rejtik el.

Megmarkolom a mosdókagylót, hevesen szorítom a porcelánt, ahogy hangosan kifújom a levegőt és elkapom pillan-tásomat.

És mikor végre megfordulok, hogy kinyissam az ajtót, ott áll az a nő.

A nő az ablakból – az, aki meglátogatott, aki azt állította magáról, hogy ő Syd. Itt van, az öcsém házában... vagyis az *én* házában, azt hiszem. Itt áll előttem, tágira nyílt, zafírkék szemét elrejtí sötét keretes szemüvege. Orra kissé pisze, ajka telt, mely most szóra nyílik, és azt mondja:

– Szia.

Homlokomat ráncolom, ahogy a karjában lévő ruhahalomra pillantok. Haja aranyszőke tincsekben hullik mindkét vállára, félrehajtja fejét, engem tanulmányoz. Szemében zavar vagy aggodalom van, nem tudom biztosan. Mindkettő elfogadható lenne.

Nem tudok megszólalni, így hallgatok.

– Apám hagyott néhány doboz régi ruhát a padláson. Szerintem nagyjából egy méret vagytok. Talán jobban illenek rád, mint Gabe ruhái... amíg nem veszel sajátot – mondja a lány, és alsó ajkát harapdálja, ahogy felém nyújtja a rakás inget és nadrágot.

Mielőtt bármit is mondhatnék, Gabe jön ki a nappaliból, ásítózik és megvakarja kócos fejét.

– Nem szoktál kopogni?

Szavai gorombák, de tekintete gyöngéd, mosolya széles. A lányt láthatóan nem hozza zavarba az udvariatlan kérdés.

– Csak akkor, amikor te is, vagyis soha – vág vissza, majd Gabe-re pillant, aztán rám. – Hoztam néhány ruhát Olivernek.

Láthatóan baráti a viszonyuk. Vajon az milyen lehet? Merev állal pillantok le a lábfejemre, fogalmam sincs, mit mondjak.

Gabe közelebb lép, a ruhák után nyúl és köszönésképpen bólint.

– Szuper. Majd elszaladunk, veszünk néhány új cuccot is. Szerinted Oliver inkább Aeropostale stílusú, vagy klasszikusabb, mondjuk Express?

Egyikről a másikra pillantok, próbálok helyet találni ezeknek az ismeretlen szavaknak az így is túlzásúfolt elmémben. Nem tudom mihez kötni őket.

Sydney láthatóan tudja, miről beszél Gabe.

– Majd kiderítjük, mi tetszik neki, de ez egyelőre elég.

Rám mosolyog, arckifejezésében van valami meleg és hívogató. Kicsit féloldalas az a mosoly, és gödröcskék is megjelennek az arcán. *Elragadó.* A száját bámulom, amitől Sydney megköszörüli a torkát és visszafordul Gabe felé.

– Nos, én akkor...

Elhallgat, ahogy elsétálok.

Sydney a mondat közepén némul el, és érzem, hogy mindketten a hátamat bámulják, ahogy végigmegyek a folyosón és belépek a hálószobámba. Amíg ott álltam a két ember között, akikkel együtt kellett volna felnőnem, úgy éreztem, nincs helyem köztük, semmi érdemlegessel nem tudok hozzájárulni a beszélgetésükhöz. Nem bírom elviselni szánakozó tekintetüket és hallgatásomra adott fura válaszaikat.

Inkább eltávolodom tőlük, a már megszokott magányra ítélem magam, a sötétkék takaróval és párnákkal teli ágy felé lépek. Mikor leülök, megnyikordul.

Nem tudom eldönteni, hogy élvezem-e ezt a fajta új alvási módot és tétovázom, hogy lehúzzam-e a takarót a földre az ágy mellé, tegyek-e úgy, mintha újra a pincében lennék és összegömbölyödnék a kemény padlón.

Már-már megteszem, de ekkor óvatos léptekkel valaki belép és jelzi jelenlétét.

Halk köhintés töri meg a csendet.

– Szia, Oliver. Bejöhetek?

Egész testem megfeszül az újabb emberi kommunikáció gondolatától. Megmarkolom az ágytakarót, felnézek Sydneyre, aki ott áll az ajtóban.

Nem várja meg a válaszomat, előrelép, odajön az ágyhoz. Figyelem, ahogy tőlem balra helyet foglal, érzem a testének felém áradó melegét. Ösztönösen elkapnám pillantásomat, azonban mégis követem minden egyes mozdulatát, egyszerre érdekel és tesz kíváncsivá ez a lány. Magamba szippantok minden egyes pislogást, rezdülést és csökönös arckifejezést. Megfigyelem, ahogy lóbálja a lábait, és kezét a combjába törli. Találkozik a tekintetünk.

És akkor meglátom.

Látom magam előtt két repkedő, szőke hajfonatát, ahogy az elülső pázsiton ugrókötelezik. Hallom, ahogy nevetése elkeveredik a nyári szellővel.

– *Aki utoljára ér a parkba, az a hunyó!*

Torkom elszorul.

Sydney fogva tartja tekintetemet, és valami történik közöttünk, valami, ami hasonlít a tegnapihoz a magas ablakon keresztül.

– Tudom, hogy valószínűleg nem emlékszel rám – mondja, és kezét összekulcsolja ölében. Szeme rabul ejtően kék, tekintete kutató. Sőt, ragyogó. – De én emlékszem rád.

Legszívesebben félrenéznék, de remegve beszívom a levegőt, és próbálok nem teljesen visszahúzódní.

– Mindig meghúztad a hajamat, azt mondtad, úgy nézek ki, mint Angelica a *Fecsegő tipegők*ből. Vihar után sárporgácsát csináltunk anyuék udvarában. A családjaink sokszor körbeülték a tűzrakó helyet, mályvacukrot pirítottunk, amíg te, én, Gabe és Clem próbáltuk túllicitálni egymást, hogy ki ismeri a legfélelmetesebb kísértettörténetet. Telefonost játszottunk az ablakaink között, az utca végén limonádéstandot állítottunk fel, a pénzből pedig fagyit vettünk, mikor jött a fagyjárás, és befőttesüvegben gyűjtöttük a szentjánosbogarakat. – Sydney elhallgat, hogy összeszedje magát, szemében könnyek csillognak. – Mindenre emlékszem veled kapcsolatban, Oliver. Valódi voltál. Az életed azelőtt, ami történt, valódi volt.

Sydney megérinti kezemet, én pedig ösztönösen elrántom.

Nem vagyok hozzászokva az emberi érintéshez. Bradford sosem érintett meg. Az orvosok a kórházban nyugtatót adtak, mert teljesen felkavart és pánikba ejtett, hogy kezek és ujjak értek hozzám, és olyan közel kerültek hozzám az arcok. Megpróbáltam küzdeni ellenük, el akartam menekülni.

Nem vagyok az emberi érzések szakértője, de Sydney, aki csak meg akart vigasztalni, erre a reakciónra olyan tekintettel felel, hogy felfogom, megbántottam. Bensőm összerándul a büntudattól.

– Bocsánat – suttogja halkán, elhúzódik, átkarolja magát, átöleli saját felsőtestét. Tétovázik, majd felemelkedik az ágyról. – Még túl korai volt. Bocsáss meg...

Amikor gyorsan ki akar surranni a szobából, mindkettőnket meglep, hogy szavak buknak ki a számon.

– Emlékszem egy kislányra – mondom kimerülten, rekedten. Magam sem ismerem rá saját hangomra. Sydney megtorpan, felém fordul, szemében áhítat és csodálkozás élénk tengere hullámozik. – Az te voltál?

Sydney bólint: a mozdulat lassú és megfontolt, ahogy egy kósza tincset füle mögé tűr. Képtelen vagyok eldönteni, hogy arcán fájdalmat vagy örömet látok. Remegő hangon teszi fel a kérdést.

– Emlékszel rám?

– Azt hittem, csak én találtalak ki.

Sydney kellemetlen érzése szavaim hallatán láthatóan megszűnik, teste ellazul, mosoly ül ki arcára.

– Én mindig is itt voltam.

Vacog a fogam, mellkasom remeg, ahogy továbbra is me-reven ülök az ágyon, és legszívesebben elkapnám pillantásomat Sydney tekintetéről. Több életet és életerőt látok ebben a szempárban, mint amennyit magamban éreztem ez alatt a huszonnégy év alatt. Irigylem ezt az érzést. Szeretnék oda-nyúlni, megérinteni... elloponi egy részét magamnak.

De nem mozdulok. Végül leszegem államot és figyelem távolodó léptei zaját, ahogy kimegy a szobából.

Sydney elment, de egy kis ragyogást hagyott maga után.

Azt hiszem, mindig is ilyen volt.